

Mussolinin teurastushommille. Sanottiin lehdissä että paavi rukoili jumalaa lopettamaan sodan, mutta sillä ehdolla, että paavin ja Mussolinin valta saa täydellisen voiton, huolimatta siitä kuinka julmalla tavalla se täytyy hankkia. On luultavaa että nykyiset Rooman diktaattorit ovat sanoneet, tai tulevat sanomaan, että se oli paavin ansiosta, kun italialaiset voittivat melkein aseettomat Ethiopian alkuasukkaat.

Uskonto, niin typeristä alkuperusteista kun se

imeekin elinvoiman itseensä, näyttää pysyvän työläisissäkin korkeamman henkisen toiminnan masentajana läpi aikakausien. Mutta ei kuitenkaan yö ole niin pitkä, ettei tule päivä sen jälkeen, ja niin tulee tapahtumaan tässäkin kysymyksessä. Kehitys tekee työtään, vaikkakin hitaasti mutta varmasti. Vaikka se näyttää toisinaan ottavan taka-askeleitakin, korvaa se ne taas toisella kertaa ottamalla oikein harppa-askeleita eteenpäin, joten päämäärä kumminkin aina lähenee.

Karkoittamiskuumeen Syyt Ja Seuraukset

Kirj. EX-*"TUSSARI"*

"Give me liberty, or give me death."

—Patrick Henry.

MONET ovat ne miehet jotka menneisyydessä — ja vielä tänäkin päivänä — ovat valinneet kuoleman ennenkuin orjuuden. He ovat juuri niitä miehiä jotka menettävät kaipeamansa vapauden, senkin vähän mitä nykyisessä yhteiskunnassa on vapautta tarjolla.

Kaikkina aikoina ja kaikissa maissa on hallitseva luokka olemassa olonsa turvaamiseksi joutunut laatimaan sellaisia rajoituksia, sellaisia lakeja, jotka ovat rajoittaneet niiden toimintaa, jotka ovat tahtoneet alistettua asemaansa korjata, nousta ylemmäksi. Koska alistetut luokat ovat aina muodostaneet suurimman kansanosan, ovat he joutuneet tätä suurilukuisuuttaan käyttämään hallitsijoihin vastaan, suurimpana voimanaan. Luonnollisista syistä näissä luokkaliikkeissä ovat muutamat harvat joutuneet olemaan "puhemiehinä" luokkansa puolesta. Useimmiten nämä on valittu valtuokan uhreiksi, silloin kun syntyneitä kapinayrityksiä tai levottomuuksia on kukistettu.

Näistä syistä siis monet ovat menettäneet kaipeamansa maallisen vapauden ja saavuttaneet "ikuisen vapauden" — kuoleman kautta, joutuneet virumaan vankikomeroissa pitkät vuodet, tulleet karkoitetuiksi vieraisiin maihin tai oman maan

kaikkein syrjäisemmille ja kolkoimmille seuduille.

Monet ovat ne väitökset joita karkoittamisista on kuultu, puolelta ja toiselta. Mutta tosiasiaksi kuitenkin jää, että karkoittaminen on ollut yksi tehokkaimmista keinoista, mitä valtuokka on voinut käyttää kapinoitsijoita vastaan.

Ensiksikin sellainen toimenpide vapauttaa karkoituksen toimeenpanevan maan vallassaolijat ja hallitsijat epämieluisista henkilöistä, joko oleteista tai todellisista vihollisista.

Toiseksi karkoituksen kohteeksi joutunut joutuu vieraaseen maahan, vierasta kieltä puhuvana ja vieraita tapoja omaavana. Kuluu useinkin pitkät ajat, ennenkuin hän on oppinut maan kielen, tavat, ja mukautunut uusiin olosuhteisiin. Sitä ennen hän on jo voinut väsyä ja menettää innostuksensa. Hänen toimintansa on voinut käydä vähemmän merkitykselliseksi. Hän on vanhentunut ja kohdannut vaikeuksia, yrittäessään mukautua uuden maan luokkaliikevirtauksiin ja välttää esteitä joita hallitseva luokka asettaa hänen tielleen — joko kotimaansa hallitsijain pyynnöstä tai itsesuojelukseen.

Siksipä huomaamme että Yhdysvallatkin, missä karkoittamiset olivat melkein tuntemattomia vielä muutamia vuosikymmeniä sitten, on viimeisen vuosisadan alusta saakka käyttänyt tätä rangais-

tustapaa yhä enemmän ja enemmän kaikkia epämieluisia vastaan.

Erittäin merkille pantava on se seikka, että hyvin harvoin, jos koskaan, karkoitetaan sellaisia jotka ovat todellisia rikoksia suorittaneet, kuten esim. gängstereitä, suurhuijareita ja pankkikavaltajia. Yhtäkään tunnettua gängsteriä ei ole karkoitettu viimeisien vuosien aikana. Sitävastoin karkoitettiin hiljattain Milwaukeesta, Wis., mies, joka kaksi-vuotiaasta saakka on ollut tässä maassa, sen syyn tähden, että oli varastanut saadakseen perheellensä ruokaa. Tässä maassa syntynyt vaimonsa ja lapsensa valitsivat miehensä ja isänsä kotimaan olinpaikakseen ja seuraavat karkoitettua sinne, ystävien, ja sellaisia uhreja avustavien järjestöjen suorittaessa matkakustannukset.

Mutta tarkoituksemme ei ollut tässä käsitellä tämänlaatuisia tapauksia, vaan osoittaa missä määrin on karkoitettu työväenliikkeen toimivia jäseniä ja karkoituksen vaikutusta karkoitettuihin.

Viime aikoina on tästä maasta karkoitettu useampia sekä Italiaan että Saksaan. Monesta näistä ei ole kuultu sen jälkeen mitään. Ne vähäiset tiedot, joita muutamista on saatu, osoittavat heidän tulleen kotimaastaan karkoitetuiksi vankisiirtoloihin kaukaisille saarille, tai sitten suljetuiksi vankileireihin. Heidän toimintansa ja vaikutuksensa luokkaliikkeessä on päättynyt siihen, sillä, kuten Hitler hiljattain antoi tietää, heitä ei tulla montakaan päästämään elävänä vankileireiltä.

Meillä monella on tuoreessa muistissa anarkistit Alexander Berkman ja Emma Goldman. Heidät karkoitettiin sodan jälkeen n.s. "Soviet Ark'illa" Neuvosto-Venäjäälle. Tässä maassa heidät tunnettiin toimivina vallankumouksellisina propagandisteina. Kun he saapuivat "vapaaseen maahan", jossa ei enää tarvinnut vallankumousta suorittaa, heidän parhaat kykynsä menivät siellä hukkaan ja heidän merkityksensä luokkaliikkeessä hupeni vähäiseen.

Poistuttuaan Venäjältä Berkman antantui käännöstöyöhön. Huonon terveytensä vuoksi ei hän voinut enää aktiivisesti toimia. Goldman Venäjältä poistuttuaan kertoi "totuuksia" sieltä ja menetti suuresti vaikutusvaltaisuuttaan. Vaikka hän on ollutkin aktiivinen, on hänen tekemänsä työ ollut vähämerkityksellistä.

Samassa "Soviet Ark'issa" (höyrylaiva Buford) karkoitettiin yhteensä 235 vallankumouksellisuutensa vuoksi Yhdysvalloista, neljä rikoksellisina

ja kymmenen epämieluisina ulkomaalaisina.

Karkoitettujen joukossa oli monta hyvin tunnettua henkilöä työväenliikkeessä Yhdysvalloissa, missä he olivat hyvin aktiivisia ja hyödyllisiä jäseniä järjestöissään. Venäjällä harvat heistä osasivat mukautua sikäläisiin olosuhteisiin. Suuri osa heistä siirtyi muutaman vuoden sisällä muihin maihin, mutta harvojen toiminnasta vallankumouksellisessa työväenliikkeessä on mitään kuultu sen jälkeen.

Karkoittamiset eivät ole ominaisia millekään maalle yksityisesti. Sitä harjoittavat kaikki maat. Mutta tunnustettavasti tämä "vapaa maa", yhdessä Canadian kanssa, tällä kertaa ovat ne jotka n.s. "sivistysmaista" käyttävät tätä itsesuojeluskeinoa eniten. Tähän suurimpana syynä on luonnollisesti se seikka, että näissä maissa on suhteellisesti ollut suurin määrä ulkomaalaisia.

Sen jälkeen kun Bufordin lasti saapui Venäjälle, on karkoitus muodostunut yhdeksi suurimmista ja tärkeimmistä rangaistuskeinoista. Rinnan tämän karkoituskuumeen kanssa on levinnyt yleinen ulkomaalaisten vainoamiskuume. Ne ovat yhdessä aiheuttaneet sen että maasta siirtyy enemmän väkeä pois, mitä maahan saapuu siirtolaisina.

"Give me your huddled masses yearning to breathe free," kuuluvat Vapauden Patsaan alustaan kaiverretut sanat. Mutta tällä hetkellä on Yhdysvalloissa tuhansia, karkoittamisten vuoksi hajalle joutuneita perheitä. Työdepartmentti on noin 3,000 tapauksessa siirtänyt yhden tai useamman samaan perheeseen kuuluvan, karkoittamisen toistaiseksi sen syyn nojalla että se hajottaisi perheen ja ryöstäisi siltä elättäjän ja useasti ainoan turvan.

Elokuussa 1935 siirtolaiskomissioneri ilmoitti että kahdeksantoista sitä edellisen vuoden aikana siirtolaisvirasto on karkoittanut 170,502 ihmistä. Tästä luvusta vain 1,158 sanottiin olevan "anarkisteja ja sellaisiksi luokiteltavia". Vuotena 1920 karkoitettiin 314 anarkistia ja seuraavana vuotena oli niiden luku 466. Näinä vuosina oli "puna-kauhu" kaikkein enimmän vallalla.

Karkoitetuista vain pieni prosentti on siis ollut sitä toimivaa ainesta Yhdysvaltain työväenliikkeessä, jonka on voinut luokitella anarkistiseksi. Kaikki toiset ovat olleet vain tavallisia työläisiä, suurin osa heistä tosin johonkin radikaaliseen järjestöön kuuluvia, tai muuten työriitoihin ja lakkoihin osallistuneita. Heitä vastaan ei nosteta poliittista syy-

töstä, vaan heidät karkoitetaan monien, erilaaisten verukkeiden nojalla.

Jos ulkomaalainen työläinen loukkaantuu ja tulee sen kautta työhön kykenemättömäksi, jos hän joutuu työttömäksi ja pyytää avustusta, jos hän loukkaantumisensa jälkeen yrittää saada hänelle kuuluvaa vakuutuskorvausta yksityiseltä vakuutusyhtiöltä, jos hän varastaa sammuttaakseen perheensä tai omaa nälkäänsä, jos hänet vangitaan lakkovahtilinjalla ollessaan tai osallistuessaan lakkokokoukseen, jos hän tulee sairaaksi eikä voi enää ansaita (tuottaa yliarvoa työnantajalleen) riittävästi itselleen ja perheelleen, jos hän luvattomasti tai luvalla tulee tähän maahan ja hänet havaitaan radikaliksi, jos hän vuokraa omista maansa tai vuokraamaansa omaisuutta radikalille järjestölle, jos hän sattuu pääsemään avustukselle ja huomaa ettei hän voi sillä elää ja vaatii enemmän, tai jos hän sattuu jonkun pienen, mitättömän syyn takia saamaan jonkun virkailijan tai "100 prosentin amerikalaisen" vihan osakseen — hänet voidaan julistaa epähalutuksi henkilöksi ja karkoittaa pois maasta.

"Oikeudenkäynti" on seuraava: Siirtolaisvirkailija (inspector) vangitsee hänet, kuulustelee häntä, kokoaa todistukset häntä vastaan ja yksin tekee mieleisensä yhteenvedon asiassa, sekä esittää oman johtopäätöksensä raportissaan työsihteerille. Työsihteerin antaa asian edelleen kehittämisen eräälle virastoapulaiselle, hänen päätettäväkseen josko esitettyjen todistusten perusteella on syytä karkoittaa kyseessä oleva henkilö. Virastoapulainen yksin päättää karkoittamisen suhteen ja määrää sen toimeenpanon.

Tällä yhdellä virastoapulaisella on siis täydellinen valta määrätä henkilön karkoittaminen, siitä huolimatta kuinka hyviä todistuksia karkoitussyytöksen alaiseksi joutuneen puolesta esitetään, sillä hänellä on valta hyväksyä tai hyljätä kaikki juttussa esitetyt todistukset.

Vuodesta 1914 vuoteen 1924 siirtolaisten maahan saapuminen väheni jatkuvasti, supistuen hyvin mitättömiin. Vuoden 1919 aikana alkoi maasta karkoittaminen saamaan suuremman luonteen ja on sitä jatkunut aivan näihin päiviin saakka.

Rinnan työttömyyden ja maasta karkoittamisien kanssa kasvoi maasta pois siirtyvien luku. Viiden vuoden aikana (1931—1935) siirtyi maasta pois 238,695 ihmistä enemmän kuin mitä Yhdysvaltoihin saapui. Vuotena 1935, kun siirtolaisuuskuota

oli 153,000, maahan saapui ainoastaan 17,207 siirtolaista.

Yhdysvalloissa on 41 asukasta neliömailia kohden. Saksassa on 360 ja Japanissa 433. Maan rikkaudet ovat vielä suuret. Tuhansia asuinrakennuksia on tyhjänä ja monissa kaupungeissa niitä revitään alas, yksinkertaisesti siitä syystä että vuokrat saataisiin kohoamaan. Tuhansia tontteja ruokaa hävitetään vuosittain. Tästä kaikesta huolimatta kongressissa on esitetty tuhansien ulkomaalaissyntyisten karkoittamista, työttömyyden poistamiskeinona, vaikka juuri samat ulkomaalaiset ovat niitä jotka ovat tuottaneet kaikki ne ruokatarvikkeet mitä niin säästämättä hävitetään.

Huolimatta siirtolaisuusrajoituksista ja karkoituksista ei karkoilta ole tänne pääsy kielletty. Eivätkä kaikki tule karkoitetuiksi vaikka olisivat tulleet sellaisestakin maasta jolle ei ole siirtolaisuuskuotaa asetettu. Ne, joilla on riittävästi rahaa taatakseen toimeentulonsa, ovat tervetulleita rodusta tai väristä huolimatta. He voivat tulla siirtolaisina tai vierailijoina, olematta kuotasäädösten alaisia. Siis havaitsemme että siirtolaisten ulossulkeminen ei tapahdu rodun tai kansallisuuden perusteella, vaan luokkaperusteella. Filippiiniläisiltä, japanilaisilta, kiinalaisilta ja etelä-euroopalaisilta työläisiltä on maahanpääsy kielletty.

Ulkomaalaisia on syytetty työttömyyden aiheuttamisesta. Koska äskeinen talouspula oli koko maailmaa käsittävä, emme voi ymmärtää miten sellainen väitös on ollenkaan saanut kannatusta minkäänlaisissa piireissä.

On tullut yleiseksi tavaksi syyttää ulkomaalaisia kaikista tälle järjestelmälle ominaisista heikkouksista johtuneista vioista ja epäkohdista. Onpa tavallista kuulla "ehdota amerikalaisen" työläisten ja heidän lastensakin suusta toivomuksia, että "all foreigners should be deported".

Mutta viimeksi kuluneiden vuosien aikana on tätä karkoittamiskysymystä selvitetty niin monelta taholta että suurin osa työläisistä on tullut ymmärtämään karkoittamisien tarkoituksen. Siksi he käyvätkin sitä vastaan taistelua yhtä voimakkaasti kuin kaikkia muitakin, järjestötoimintaa ja työväenliikettä vastaan kohdistettuja vainotoimenpiteitä vastaan. Ja niin tuleekin olla.

(Aineisto tätä kirjoitusta varten on otettu entisen apulaistyösihteerin Louis F. Postin kirjoittamasta "Deportation Delirium" ja Dwight C. Morganin kirjoittamasta kirjasta "The Foreign Born in the United States." Johtopäätökset ovat kirjoittajan.)